

**ERIC
ARNOLD
WIL NAAR HET
DAK VAN DE
WERELD**

HOPEN OP 'T

Eric Arnold (34) is een bergbeklimmer met een missie. Zijn doel? Het hoogst haalbare. En er is op klimgebied niets hoger dan de 8850 meter hoge MOUNT EVEREST. Drie keer eerder ondernam hij een poging, maar nog nooit haalde de Rotterdammer de top. Ditmaal moet het wél lukken.

TEKST DENNIS DE VOS FOTO'S GOFFE STRUIKSMA

HOOOGGSTE

Welkom, welkom. Kom binnen, maar kijk uit dat de katten niet de deur uit vliegen want ze zijn razendsnel die Mallory en Irvine.

Willen jullie een bakje koffie?" Het is nog vroeg wanneer fotograaf Goffe Struiksma en ik aanbellen bij een huis in Kralingen, Rotterdam. Eric Arnold opent de deur en laat ons binnen. Eric is op het oog een doodnormale vent van 34, zij het misschien een beetje gespierder dan de gemiddelde man. Maar er is maar weinig doodnormaal aan Eric Arnold, want al tien jaar lang leeft hij voor maar één doel: het beklimmen van Mount Everest, met een hoogte van 8850 meter de hoogste berg ter wereld.

"Dat is trouwens niet waar," meldt fotograaf Goffe doodleuk, terwijl hij een slok van zijn koffie neemt en Mallory de kater een aai geeft. "Op Hawaii staat een berg die véél hoger is." Pats. Twee minuten binnen en er is al een bom gelegd onder tien jaar bloed, zweet en tranen. Lekker dan. Eric en ik kijken Goffe even versuft aan, maar daarna begint de Rotterdammer hard te lachen. "Technisch gezien heeft hij nog gelijk ook. Mauna Kea, de hoogste vulkaan van de eilandengroep die Hawaii vormt, meet van het laagste punt tot de top 10.203 meter en is dus hoger dan Everest. Het probleem is alleen dat de eerste 6000 meter van die berg onder water staan, waardoor Mauna Kea maar 4200 meter boven de zeespiegel komt. Die hoogte geldt niet als een heel zware klim, maar de bijna 9 kilometer die Everest

boven de zee uitstijgt, dat is wél een uitdaging.” Om ook maar enigszins kans te maken om het dak van de wereld te bereiken, heb je vier dingen nodig. Een ijzeren wilskracht, een geweldige conditie, geluk met de weersomstandigheden en geld. Veel geld. Eric: “Alleen al het krijgen van een vergunning van de Nepalese overheid om Everest te beklimmen kost je 11.000 dollar, ruim 10.000 euro. En dan heb je feitelijk nog helemaal niets, behalve een velletje papier. Een expeditie naar de top kost je inclusief materiaal en voorbereiding minimaal 25.000 euro. Een berg geldt ja, letterlijk. Gelukkig heb ik een paar fantastische sponsors die me financieel steunen om er te komen, anders zou het al snel een *mission impossible* worden.”

Klimvirus dankzij Panorama

En dan moet je dus ook nog beresterk zijn. Hoe hoger je komt, hoe minder zuurstof er in de lucht zit en hoe harder je lichaam moet werken om overeind te blijven. Eric is dan ook vrijwel dagelijks te vinden in de sportschool en eenmaal weer thuis doet hij het niet echt rustiger aan. In een kamertje op de derde verdieping, dat aan het droogrek te zien

doorgaans dienstdoet als was-

hok, staat een racefiets en een groot apparaat waaraan via een slang een zuurstofmasker is bevestigd.

“Met dat apparaat kan ik de hoeveelheid zuurstof die ik via het masker binnenkrijg instellen op diverse hoogtes, zodat ik eigenlijk hier in huis al kan doen alsof ik op een berg

sta. Een paar dagen terug heb ik zo virtueel nog een stukje gefietst op 6500 meter hoogte. Nou ik kan je vertellen, dan staat het schuim je op de bek hoor.” Sporten op een hoogte waar vrijwel niets meer leeft, je moet er maar zin in hebben. Waar komt toch die passie voor het klimmen vandaan? Eric: “Het is

eigenlijk allemaal begonnen met jullie. Met Panorama. In 2002, geloof ik. Ik zat bij de dokter voor een reguliere controle en zag tussen de stapels tijdschriften op tafel jullie blad liggen en stuitte al snel op een recensie van een boek, *De ijle lucht in*. Het klonk als een gaaf boek en nadat ik het had gelezen

je merkt dan ook aan alles dat je lichaam veel harder moet werken om te functioneren. Bovendien geldt dat je voor elke 1000 meter boven 3 kilometer hoogte een liter extra vocht moet drinken bovenop de aanbevolen dagelijkse hoeveelheid van 2 liter, om zo je bloed zo dun mogelijk te houden en de door-

Trainen in het washok op 6500 meter dankzij het zuurstofmasker.

wist ik dat ik bergbeklimmer wilde worden. Die extreme passie, die kick die het geeft, dat wilde ik ook! Vervolgens ben ik diverse klimcursussen gaan volgen en in de Alpen op meerdere expedities gegaan. Allemaal opdat ik ooit die ene ultieme klim zou kunnen maken, Everest.”

Poging 1, 2012

In 2012 ondernam hij zijn eerste poging om Mount Everest te beklimmen. Eric: “Na verschillende cursussen en beklimmingen in de Alpen moest 2012 het jaar worden dat ik Mount Everest zou bedwingen en na een uitstekende voorbereiding wees alles er ook op dat het zou gaan lukken. Na meer dan een week lopen bereikte ik begin april het basiskamp op 5200 meter, het tijdelijke onderkomen waar ik gedurende zeven weken zou acclimatiseren om vervolgens in etappes de klim naar de top te maken. Op 5200 meter hoogte bevat de lucht nog maar 50 procent van de zuurstof die je in Nederland binnenkrijgt en

stroming van zuurstof in je lichaam op gang te houden. In het basiskamp zit je dus op 5 liter water per dag, richting de top zit je al snel op 8 liter. Probeer dat maar eens weg te krijgen. Maar goed, de acclimatisatie verliep eigenlijk wel goed en na meerdere weken gewinning en proefbeklimmingen, was het halverwege mei dan eindelijk tijd om in etappes naar de top te gaan. Van het basiskamp uit klommen we naar C1, het eerstvolgende kamp, om vervolgens via het tweede, derde en vierde kamp uiteindelijk de zogenaamde *summit push* te maken, de laatste klim naar de top. Die laatste dag waaide het alleen heel erg hard. Te hard. Samen met een aantal andere klimmers zijn we nog wel omhoog gegaan, maar we kwamen uiteindelijk in een storm terecht, waarbij door opstuivende sneeuw en de harde wind mijn linkeroogbal bevroor terwijl ik met mijn rechteroog niet verder dan mijn handen kon kijken. Er zijn die dag zes mensen doodgevroren op de

berg, een van hen kwam ik tegen. Het leek net alsof hij zat te rusten, zijn hoofdlamp brandde nog. Doodgaan door onderkoeling schijnt een heel zachte dood te zijn, maar ik was en ben zeker nog niet levensmoe. Uiteindelijk besloot ik op 8600 meter hoogte de handdoek in de ring te gooien en omlaag te gaan. 250 meter onder de top. Zo dichtbij, maar toch ook nog zo ver weg. Ik zat er helemaal doorheen.”

ALS, doping & hoogteziekte

Eenmaal terug in Nederland gaat Eric niet bij de pakken neerzitten, maar lijkt zijn motivatie om de top te halen juist groter dan ooit. Met behulp van een nieuwe sponsor kan hij zich dan ook opmaken voor een nieuwe poging een jaar later. Eric: “Mijn sponsor is een geweldige man, die bezig is om met project MinE 22.500 DNA-profielen in kaart te brengen om zo de oorzaak van ALS te zoeken en een behandeling te vinden. Het is een vreselijke spierziekte, waarbij je lichaam beetje bij beetje afsterft, totdat je stikt. In ruil voor zijn sponsoring, een bedrag dat hij overigens geheel uit eigen zak betaalt en dus zeker niet uit de collectebus van Project MinE komt, geef ik gedurende het hele jaar lezingen door het hele land. Over mijn ervaringen als klimmer, over de ziekte ALS en over manieren hoe bedrijven en personen kunnen helpen om te zoeken naar een geneesmiddel. Met die lezingen haal ik op mijn beurt weer geld binnen voor onderzoek. Er is veel geld nodig om de ziekte te bestrijden en ik vind het geweldig dat ik op deze manier mijn steentje bij kan dragen. Ook voor mijn sponsor, die zelf ALS heeft.” Het sponsorgeld dat Eric ontvangt is niet alleen voor de klim, maar ook voor de voorbereiding. Voor het sporten, maar ook voor de voeding en voedingssupplementen. Want waar je bij bijvoorbeeld wielrennen heel erg moet uitkijken dat je door het al dan niet per ongeluk slikken van een pilletje wegens doping uit de koers wordt genomen, geldt voor bergbeklimmers dat ze vrijwel alles mogen doen om hun lichaam in zo optimaal mogelijke conditie te krijgen.

In 2013 werden het geen klimijzers maar krukken wegens een doorgesneden achillespees

Eric: “Ik denk dat als je mijn bloedwaarden zou testen, je een resultaat kreeg waar zelfs Lance Armstrong nog wit van zou wegtrekken. Everest beklimmen is alsof je gedurende de acht weken die de expeditie duurt ook als man continu ongesteld bent. Door het zuurstoftekort kost alles je eigenlijk te veel moeite en word je ontzettend prikkelbaar. Bovendien ga je bij elke meter die je stijgt steeds minder logisch nadenken. Je veters strikken op die hoogte is al een uitdaging, omdat je denkt als een klein kind. Alles wat ik kan doen om het aantal rode bloedlichamen in mijn bloedbaan zo hoog

mogelijk te krijgen, grijp ik dan aan. Want hoe meer rode bloedlichamen, hoe meer zuurstof en hoe meer zuurstof, hoe minder kans op hoogteziekte. Dat is niet alleen heel naar, maar kan zelfs dodelijk zijn. Geloof me, dat wil je echt niet meemaken hoor.”

Opnieuw mengt fotograaf Goffe zich ineens in het gesprek. “Ja, vreselijk, VRE-SE-LIJK! Dennis en ik weten er alles van.” Goffe heeft gelijk, want in 2008 gingen wij samen voor een verhaal naar Ecuador om daar de 5897 meter hoge Cotopaxi te beklimmen, één van de hoogste actieve vulkanen ter wereld. Een véél te korte acclimatisatieperiode – twee dagen na het vertrek van luchthaven Schiphol stonden we op 5 kilometer meter hoogte – leidde tot ernstige hoofdpijnen en een niet te beschrijven gevoel van misselijkheid en melancholie. Je voelt je zo rot en depressief, dat je niets anders wilt dan zo snel mogelijk naar beneden gaan. Daardoor en doordat er de dag van de klim naar de top windkracht 12 stond, moesten we ons op 5700 meter gewonnen geven.

“En weet je wat nog het allerergste was?” vraagt Goffe aan Eric, die op zijn beurt hem weer vragend aankijkt. “Door die hoogteziekte was het zo dat als je ook maar één biertje dronk, je de volgende dag wakker werd met een gigantische ▶

Ditmaal moet hij het hoogste halen. “Viermaal is scheepsrecht.”

kater en koppijn alsof je een hele fles whisky had gedronken. Vreselijk!”

Poging 2, 2013

Na opnieuw maanden van voorbereiden moest 2013 dan het jaar worden dat het Eric Arnold zou lukken om Mount Everest te beklimmen, of Sagarmatha, Moeder Godin van de Aarde, zoals de bevolking van Nepal en de sherpa's, de lokale gidsen van de klimmers, de berg ook wel noemen. Eric: “Na de tegenslag van 2012, ben ik eigenlijk meteen weer doorgegaan om het een jaar later opnieuw te proberen. Ik had nu de ervaring van de eerste poging en kon me daardoor nog beter voorbereiden. Ditmaal moest het lukken, dat zei mijn gevoel me. Helaas besliste het lot anders. Een dagje in het voorjaar gezellig met vrienden op de schaatsbaan, een schaatser die uitgled en een ander in zijn val meesleurde en de schaats van die persoon die mij raakte en mijn achillespees doorsneed, betekende een operatie en een halfjaar revalideren. Het werden dus geen klimjzers, maar krukken en omdat het beklimmen van de Everest vanwege de weersomstandigheden eigenlijk alleen maar mogelijk is in de maanden april en mei, spatte ook dat jaar mijn droom uiteen. Tja, dan baal je op dat moment wel even hoor. En dan druk ik me nog vrij zacht uit.”

Poging 3, 2014

Je moet mentaal wel heel sterk in je schoenen staan om na zo'n langdurig revalidatieproces jezelf voor de derde keer voor te bereiden op een nieuwe klimexpeditie, maar dat is precies wat Eric Arnold vervolgens doet. Eric: “Everest is een passie geworden en wanneer je je een-

Anders dan wielrenners mogen bergbeklimmers alles 'nemen'

maal hebt voorgenomen dat je haar wilt beklimmen, ga je net zo lang door totdat het lukt. Na de lange revalidatie vertrok ik in april vorig jaar opnieuw naar het afgelegen Himalaya-gebergte. Conditie was ik weer top en ik had gelukkig ook totaal geen last meer van de zware blessure die ik had opgelopen. Ik was helemaal in mijn element toen ik samen met een groep klimmers op weg was naar het basiskamp, maar nog voordat we daar aankwamen sloeg opnieuw het noodlot toe. Niet voor mij, maar wel voor een grote groep klimmers die toen al bezig was met een toppoging. Een lawine op ruim 8000 meter hoogte betekende op 18 april vorig jaar het einde voor zestien klimmers, allen sherpa's. Het was daarmee in één klap de dodelijkste dag ooit op Everest. We zijn nog wel verder gegaan naar het basiskamp, maar eenmaal daar bleek al snel dat er niet meer naar de top geklommen kon worden. Een deel van de sherpa's eiste betere arbeidsvoorwaarden en een overlijdensverzekering en zette de andere sherpa's

onder dermate grote druk dat alle expedities, dus ook de mijne, weinig anders restte dan rechtsomkeert te maken.”

Viermaal scheepsrecht

Na die derde grote tegenvaller moet het dit jaar dus wél gaan lukken. Eric: “De vergunning die ik in 2014 had gekocht is door de stakingen met een jaar verlengd, zodat ik dit jaar opnieuw een poging kan wagen. Alle ingrediënten zijn aanwezig. Ik voel me ontzettend fit en heb qua voorbereiding misschien wel mijn beste jaar ooit achter de rug. Op aanraden van olympisch zwemkampioen Maarten van der Weijden en zijn coach Marcel Wouda ben ik net als Maarten indertijd mezelf gaan voorbereiden door 's nachts in een zuurstoftent te slapen. Dat is een luchtdichte tent die ik mijn slaapkamer staat en die ik met datzelfde zuurstofapparaat als ik voor het hoogtiefietsen gebruik via een slang kan instellen op diverse zuurstofniveaus en daarmee dus diverse hoogtes. Dat ziet er natuurlijk vrij bizar uit, een tent in je slaapkamer. Vrienden van me zeiden dan ook heel lang dat het me op deze manier nooit meer zou lukken om een vriendin te vinden. Want wie is er nou zo gek om met mij in die tent te gaan liggen. Nou, sinds een jaar heb ik haar gevonden hoor en ze lag in het begin dan ook gewoon bij me. Nu niet meer, nee. Ik slaap inmiddels op ruim 4 kilometer hoogte en dat doe je door het zuurstofgebrek echt niet meer voor je lol. Twaalf uur per dag lig ik in die tent, om mijn lichaam te laten wennen. Nog een paar weken en dan vlieg ik met Turkish Airlines, een andere sponsor van me, via Rotterdam naar Istanbul en dan rechtstreeks door naar de Nepalese hoofdstad Kathmandu. En ik ben er klaar voor. Garanties dat het nu wel lukt zijn er niet. Maar ik ga er wel voor. Ik doe het om de sportieve uitdaging, maar ik kan ook eerlijk stellen dat de acht weken die ik in 2012 ter voorbereiding op Everest verbleef de beste van mijn leven zijn geweest. Ik heb mezelf nog nooit zo levend gevoeld als toen. En wie weet, lukt het ditmaal wel. Viermaal is scheepsrecht, zullen we maar zeggen!” ●

VOLG ERIC ARNOLD!

Ook zo benieuwd of het Eric Arnold ditmaal wel gaat lukken om Mount Everest te bedwingen? Volg zijn verrichtingen dan op www.panorama.nl of via zijn Twitteraccount @ericarnold8850. Vanaf half april zal hij wekelijks berichten over zijn ervaringen en ontberingen.